

d'ossos. Se'ls veu contents i satisfets, i tot els sembla molt correcte. Tot i que el programa de l'Insero està pensat per als jubilats amb menys recursos econòmics, el cas de José i Francisca és gairebé una excepció, ja que la majoria dels que formen part d'aquest primer torn són gent amb possibilitats econòmiques, de classe mitjana.

Vides llunyanes

Antònia i Pere tenien una fàbrica de gasoses a Gavà fins que l'aparició dels grans fabricants els va ensorrar. Jordi tota la vida ha fet d'encarregat, la qual cosa li ha permès aplegar uns estalvis amb els quals ara pot viure sense estretors. Maria, la seva esposa, no ha treballat mai. La pensió és de 48.000 pessetes al mes, però ell i la seva muller han vingut des de Mataró amb un cotxe de dos milions. Miguel, l'únic de fora de Catalunya que comparteix aquesta improvisada tertúlia, s'ha dedi-

cat professionalment al cinema; va començar fent d'auxiliar de producció i va acabar de director de producció. Ha intervingut en 102 pel·lícules, des de *Los últims de Filipinas*, que va ser de les primeres, fins als *spaguetti western* que es feien a Almeria, passant per *55 días en Pequín*, *El Cid*, *Rey de Reyes* i d'altres superproduccions dels estudis Bronston. Té un parell de pagues i viu bé. És evident que el seu cas no es pot incloure en el dels jubilats amb menys possibilitats econòmiques.

En els esquemes dels més escassos de recursos el balneari ni tan sols hi figura. Són coses de la tele o de les pel·lícules. Ni s'atrevirien a plantejar-se aquesta possibilitat. La manca d'informació encara els hi fa més difícil l'accés. Als casals de jubilats no hi ha cap tipus d'informació, i la poca que hi ha, arriba tard. Ells se n'han assabentat pels diaris. Jordi s'exalta quan li diuen que està ocupant la plaça d'algué que ho necessita més

i no ho pot pagar. «Jo tinc una paga petita, i si visc bé és gràcies als meus estalvis. M'he passat la vida treballant i estalviant, i crec que tinc tant de dret com els altres a rebre una assistència al balneari. A més, si hagués de pagar les cinc o sis mil pessetes que costa normalment l'estada en aquest balneari, no ho podria pas fer».

Jaume comenta la notícia d'última plana d'El Punt en què s'assegura que un avi s'ha passat unes quatre hores fent voltes per Girona abans de trobar un hospital que el volgués atendre. «Qui és aquest?», es demana Jordi. «Que ha treballat mai, aquest avi? Ara tothom vol que l'atenguin encara que no hagi treballat mai. Vindrà un dia que la mica d'estalvi que hàgim fet no servira de res i anirem tots a la misèria. Després del 92 tothom voldrà viure de la Seguret Social i passarà com a l'Argentina, vinga fer bitllets i més bitllets per poder-nos pagar i que al final no serviran per res». Una mala època per a l'ètica. Sembla que alguns valors tan elementals com el de la solidaritat trontollen quan s'entreu qualsevol perill que pugui afectar la integritat dels estalvis.

Miguel insisteix en la manca de previsió per part de l'Insero i el balneari en no disposar d'alguna furgoneta per poder-se desplaçar fins al poble. «S'ha de caminar —comenta Antònia—. Els metges sempre ens ho recomanen i no ho fem gaire».

«Si tants problemes heu tingut per venir des de Madrid fins aquí, per què no us quedàveu a Madrid, que de balnearis ja n'hi ha prou, allà». Es flairava la tempesta des de feia una bona estona i al final ha esclatat. La qüestió dels catalans i els castellans sembla ser un tema de màxim interès entre el col·lectiu de jubilats. El de Madrid, en minoria aclaparadora, intenta fer-los entendre que hi ha molta gent de fora de Catalunya que no vol venir als balnearis d'aquí a causa de l'idioma. Ell assumeix que hi ha molta intransigència i incomprensió per part de la gent de fora, alhora que els altres li presenten tota la llista de greuges. Jordi, que a més d'encarregat ha estat membre del Centre Excursionista de Catalunya, assegura que Catalunya reuneix totes les meravelles possibles i cita un seu amic anglès, per concloure que als

catalans no ens cal viatjar, que a casa tenim de tot i bo. Finalment, els avis van enterrant, a poc a poc, la destralt de guerra.

Experiència termal

Amb les aigües més calmades, tornem al tema del balneari, dels beneficis del tractament termal que estan rebent. La major part pateixen dels ossos o tenen problemes respiratoris. També n'hi ha algun amb dificultats circulatòries. De fet, la majoria són gats vells en la qüestió dels tractaments termals, i alguns porten recorreguts els balnearis de tota la península. En general, aquest és el segon any que s'apunten a la iniciativa de l'Insero, però sembla que encara no són suficients, perquè de les seixanta places que el balneari de Santa Coloma havia posat a disposició de l'Insero per a la segona quinzena d'abril, tan sols se n'han cobert 43, i la majoria per provinents de les comarques barcelonines. Per evitar que aquest fet es repeteixi i algunes de les persones que havien contractat la plaça es tirin enrera a última hora, se'ls obligarà a deixar una paga i senyal, que perdran en cas de no cobrir la seva reserva.

«Cal tenir en compte —insisteixen els nostres contertulians— que aquest any la informació ha arribat tard i malament. Ens n'hem assabentat pels diaris, pocs dies abans que s'acabés el termini d'inscripció, i tot i la pròrroga, molta gent teòricament interessada no ha pogut fer la sol·licitud. Hi ha hagut molta improvisació en aquest primer torn». Una de les altres novetats que pretén introduir l'Insero és l'obligatorietat que totes les persones que s'hi acullin presentin el document mèdic conforme necessiten aquests tractaments. Fins ara podien portar un acompanyant que es beneficiava de les mateixes condicions de l'interessat. «Això no serà cap problema —asseguren—; qui més qui menys tots tenim algun os que ens fa mal».

Els avis van desgranant les seves històries particulars, les glòries i les misèries de la seva existència, les penalitats d'aquesta i d'altres èpoques. En general, però, se senten satisfets de la seva situació i coincideixen a assenyalar que la iniciativa de l'Insero ha estat molt oportuna.